

Jan Skácel
Uspávanka se starými domy

Když přijde noc a lidé spí,
potom si měsíc v malém krámku
hedvábné nitě nakoupí

a prastarými uličkami,
kde staré domy stojí samy
pod prejzovými střechami,

putuje měsíc křížem krážem,
hedvábnou nití pevně váže
hvězdičky k sobě na nebi.

Když posvazuje všechny hvězdy
a dá je držet sochám ve zdi
na dlouhých nitích z hedvábí,

uličkou tichá hudba zní.

To staré domy vyhrávají.

Na basu, čelo, na hoboje,
bubínek, cimbál, housle dvoje,
ulička stará vyhrává

po celou noc až do rána.

A naslouchají svatí ve zdi
na druhém konci nití hvězdy,
a dokonce i kameny,

kočičí, v hrboлатé dlažbě,
štíty a ploty, římsy, trámy,
mříže a okna se záclonami,

klepadlo staré u dveří,
komíny, stíny, žaluzie,
na staré věži půlnoc bije

a krásná hudba stále zní.

To staré domy vyhrávají,
dokud je lidé nezbourají,
potom už neozve se ze tmy

cimbál a hudba na hoboje,
bubínek, čelo, housle dvoje,
ulička stará oněmí.

A hvězdy řeknou: To se smí?

Neboj se, zatím pořád stojí
ty staré domy, na hoboji
za nocí nepřestaly hrát,

doposud měsíc večer vstává,
hedvábím střechy omotává,
neboj se, můžeš klidně spát.

Ta krásná hudba nemá dna,
je celou noc, je hedvábná.